

Minnesdagen 2015

Det är inte jag som skulle stå här idag och leverera högtidstalet , det skulle min syster Hedi göra.

Emellertid är hon förhindrad, ty hon befinner sig just nu i Auschwitz. Inbjuden av regeringen åkte hon i morse tillsammans med Kronprinsessan, med regeringsplanet, för att där delta i en minnesceremoni, Eftersom jag i hela mitt liv levt i symbios med henne, och folk brukar i allmänhet betrakta oss som siamesiska tvillingar, så kanske det inte spelar så stor roll vem av oss som talar i kväll.

Idag är det 70 år sedan Auschwitz befriades av sovjetiska trupper, och nazisternas illdåd började spridas runtom i världen. Hitler har uppnått sitt mål, ett judenrein Europa! Judefritt. Han åstadkom detta, med etnisk rensning, enigt löpande band metoden, Judarna in, askan ut. 6 miljoner judar, 500 tusen romer samt homosexuella, handikappade och oliktankande som inte passade in i Hitlers drömrike.

Jag var inte kvar när Auschwitz befriades. Vi deporterades från Ungern den 14 maj 1944. Vid ankomsten till Auschwitz skildes vi genast från far, och mor skickades till döden av läkaren dr. Mengele. Mammans sista ord till oss var: ta hand om varandra flickor....

Efter 6 veckors vistelse i helvetet fick vi turen att komma med en transport med destination Hamburg, där vi fick utföra slavarbete åt tyskarna. Därifrån transporterades vi i slutet av mars 1945 till Bergen-Belsen, där vi befriades av britterna den 15 april 1945. Också 70-årsjubileum.

Detta datum brukar min syster och jag kalla för vår andra födelsedag, ty då fick vi livet tillbaka.

Så, nu kommer vi fira vår 70-e födelsedag.

Av en slump, och av svenska röda korsets regi, hamnade vi från Bergen-Belsen till Sverige, sommaren 1945. Där våra trasiga kroppar och själar började läkas! När staten Israel bildades, hade vi några vaga planer på utvandring, men av olika anledningar blev det inte av, vilket jag nu bittert ångrar.

Vi rotades snart ganska djupt i det nya landet, allting verkade perfekt, gifte oss och skaffade nya familjer. Idag har vi båda stora familjer, vi fick tom förmånen att få uppleva barnbarnsbarn, Båda två, alltså! Jag är djupt oroad över den tilltagande antisemitismen i världen. Jag ser tyvärr ingen framtid för judiskt liv i Europa, inte för Sverige heller, för den delen.

Jag har nu blivit en gammal kvinna. Men – min almanacka är närmast fulltecknad för vårterminen, jag reser från Ystad till Haparanda och besöker skolor. Talar till ungdomar, förmanar dom att aldrig glömma oss, att med Raoul Wallenberg som förebild bekämpa antisemitism och främlingsfientlighet Att aldrig vara en passiv åskådare, och inte glömma vikten av att visa civilkurage.

Svenska skolungdomar är underbara. De visar så mycket empati och ställer så många kloka frågor.

En av de vanligaste frågorna är: kan det hända igen? Mitt svar till dem är: etnisk rensning händer hela tiden i olika delar av världen. Men vi judar kommer inte att drabbas av ytterligare av Förintelse. Vi är inte längre ett herrelöst folk som man förföljer och mördar. Hade Israel funnits före andra världskriget, då hade 6 miljoner judar kunnat fortsätta sina liv.

Så – nej, oss kommer det inte att hända igen!!